

De Innerlijke ontmoeting | Hoofdstuk 3: Wanneer innerlijke wijsheid en het innerlijke kind elkaar ontmoeten

Wanneer innerlijke wijsheid en het innerlijke kind elkaar ontmoeten

Er zijn momenten in het leven waarop twee delen van onszelf elkaar beginnen te herkennen.
Het ene deel weet.
Het andere voelt.

Innerlijke wijsheid is het stille weten dat groeit door ervaring.
Het is het deel van ons dat kan waarnemen zonder oordeel.
Dat rust vindt in de stroom van het leven.

Het innerlijke kind is anders.
Het leeft dicht bij het hart.
Daar woont de verwondering.
De spontaniteit.
De kwetsbaarheid die nog niet geleerd heeft zich te verbergen.

Lang lijken deze twee werelden gescheiden te leven.
De wijsheid wordt volwassen en bedachtzaam.
Het kind trekt zich soms terug, wanneer het niet gezien wordt.

Maar op een dag gebeurt er iets bijzonders.
De wijsheid buigt zich naar het kind toe.
Niet om het te corrigeren, maar om het te begrijpen.
En het kind kijkt omhoog.
Niet langer bang, maar nieuwsgierig.

In dat moment ontstaat er iets nieuws.
De wijsheid herinnert zich weer hoe het is om licht te zijn.
Het kind ontdekt dat het gedragen kan worden.

Wat eerst twee werelden waren, worden langzaam één.
De wijsheid leert opnieuw te spelen.
Het kind leert dat het veilig is.

Misschien is dat wel de diepste vorm van heelheid:
Wanneer het deel dat weet en het deel dat voelt
elkaar niet langer proberen te veranderen, maar elkaar eenvoudig ontmoeten.

En ergens, in die stille ontmoeting,
ontstaat een leven dat zowel wijs als levendig is.
Wanneer het hart luistert, vinden wijsheid en verwondering elkaar vanzelf.

Linda